

שירה

סרט טורקי

האורחים

ואולי גם בשירה
עלינו ללכת
כמו ברחוב.
וכדי שזה יתאפשר
על השירה
להפוך את עצמה לרחוב
והנה היא בית
והנה אני רואה אותה
בכל מקום
מאהב בה,
רואה כל דבר בדמותה
רואה את דמותה
בכל דבר.

קשה להגיד מתי בדיוק
החיים שלי הפכו לסרט טורקי
אולי זה קרה כשמצאתי ביוטיוב
את השירים של פרדי טיפור
אולי כשנחשפתי לשירים של עפר לוי
לא לא, לא זה ולא זה.
זה קרה כשענן מאד מסריח
הגיע אל חלוני מכון מערב.

האורחים מזמנים להתכבד
בקלפות של האבטיח
האורחים מזמנים להתכבד
בקלפות של האבטיח
להשאיר חותם שנים
להשאיר חותם שנים
האורחים
האורחים
האורחים
האורחים
האורחים מזמנים להתכבד
בקלפות של האבטיח
להשאיר חותם שנים
להשאיר חותם שנים
האורחים מזמנים להתכבד
האורחים מזמנים להשאיר
חותם שנים
בקלפות המרסקות
בקלפות הלעוסות
של האבטיח

יוסי צוק

חיים של נצח

אבי מזדקן עכשיו אל תוך עצמו.
עיניו כלות,
מלותיו מגבבות,
תנועות ידיו הולכות ומתקצרות.

בתוך כל אלה
אני תה,
אחר האיש שהוא היה,
העלם,
הילד.

אולי,
לרגע קל,
ישוב ויאחז בי,
יניף אותי אל על לגבה.
יבטיח לי חיים של נצח,
בצל כפות ידיו הנקשות.

מגבעת העצב

קפיצה מבנין גבוה,
כבר לא באה בחשבון.
אני אוסף את העצב בהדרגה,
מטפל בו בעדינות הראויה,
מחזירו למקומו.

אני יוצא בחזרה
אל החיים,
עטוף בגלימת הספק.

מלקט רגעים קטנים
של חסד,
כקבצן בפנת רחוב.

עד אשר תתמלא
מגבעת העצב,
עד אשר יפציע
בנין גבוה.

כל הילדים

כל הילדים שלא נולדו לי,
מדפקים על דלתות חלומותי.
לילה, לילה,
מופיעים בסדר אקראי:
קטנים וגדולים, בהירים וכהים
יפים, מאד יפים.
מפזזים בקרבתי בחדוה גדולה,
מקפצים וצוחלים.
בעלות השחר אני פוקח את עיני,
מחכה לראשון הילדים,
שישכים אותי
מהזיתי.